

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Rafał Malarski (sprawozdawca)

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Jolanta Włostowska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Mieczysława Tabora,

w sprawie M. P.

skazanego z art. 158 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 5 kwietnia 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego

od postanowienia Sądu Rejonowego w G.

z dnia 17 lipca 2012 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w T. do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

M. P. skazany został prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w T. z 30 czerwca 2011 r. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 5 lat, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego. Na wniosek kuratora Sąd Rejonowy w G., postanowieniem z 17 lipca 2012 r. wydanym na podstawie art. 75 § 2 k.k., zarządził wykonanie kary pozbawienia wolności. Postanowienie to, niezaskarżone przez strony, uprawomocniło się w dniu 16 sierpnia 2012 r.

Kasację od wymienionego postanowienia złożył w trybie art. 521 § 1 k.p.k. Prokurator Generalny, zaznaczając, że czyni to na niekorzyść skazanego.

Podnosząc zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa, mianowicie art. 3 § 1 k.k.w., polegającego na tym, że sąd niższego rzędu orzekł w sprawie należącej do właściwości sądu wyższego rzędu, co stanowi uchybienie wymienione w art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k., wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w T. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja, choć jej kierunek skarżący określił błędnie (ewidentnie wszak wniesiona została na korzyść skazanego), zasługiwała w całości na uwzględnienie.

Według art. 178 § 1 k.k.w., w brzmieniu obowiązującym do 1 stycznia 2012 r., w sprawie zarządzenia wykonania warunkowo zawieszanej kary w stosunku do osoby skazanej przez sąd powszechny, pozostającej pod dozorem, właściwy był sąd rejonowy, w którego okręgu dozór był lub miał być wykonywany. Rozwiązania tego w znowelizowanym art. 178 § 1 k.k.w., który z mocy ustawy z 16 września 2011 r. (Dz. U. Nr 240, poz. 1431) wszedł w życie w dniu 1 stycznia 2012 r., nie powtórzone. Oznacza to, że od tej daty zagadnienie właściwości funkcjonalnej sądu w zakresie orzekania w przedmiocie wykonania orzeczeń i warunkowego zawieszenia wykonania kary określa art. 3 § 1 k.k.w., statuujący zasadę, że sąd, który wydał orzeczenie w pierwszej instancji, jest właściwy również w postępowaniu dotyczącym wykonania tego orzeczenia. Bez znaczenia prawnego pozostaje fakt wydania wyroku skazującego przed wejściem w życie wskazanej wyżej noweli (zob. post. SN z 29 sierpnia 2012 r., II KK 211/12, Prok. i Pr. – wkł. 2013/2/15).

Przechodząc na grunt konkretnej sprawy, należało stwierdzić: skoro w pierwszej instancji wyrok skazujący w stosunku do M. P. wydał Sąd Okręgowy w T., to i ten sąd, a nie Sąd Rejonowy w G., był w dniu 17 lipca 2012 r. właściwy funkcjonalnie do orzekania w przedmiocie zarządzenia wykonania warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności. Złamanie wskazanej reguły stanowiło bezwzględny powód odwoławczy określony w art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

Dlatego Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia (art. 537 § 2 k.p.k.).

